

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 164.

Tiende Session.

42de Møde.

Løvedagen den 28de Novbr.

(Fortsat.)

S. Sæge: Jeg skal først berøre et Par formelle Spørgsmaal, som ere reiste. Jeg troer, at det var meget heldigt, at Folkethinget forkastede Forslaget ved Finantsloven om at bevilge 3000 Rd. til Justitsministeriet. Det var en aldeles extraordinair Forholdsregel, der blev tilraadet. Man skulde bevilge en Sum med Hensyn til en Lov, der endnu ikke var forhandlet her i Thinget; blev den forkastet, var Summen, som den høitærede Justitsminister erklærede, aldeles unødvendig, da der i saa Fald intet Brug vilde være for den; blev Loven antagen, da stod det jo til os, naar vi ikke vilde vedtage den Paragraph, hvori Summen stod, at kunne udskyde den; Summen vilde da komme frem paa sædvanlig Maade, ved en Tillægsbevillingslov. Hvad Grund der var til denne extraordinaire Fremgangsmaade, har staaet aldeles uklar for mig, medmindre man vilde foregribe denne Sags Behandling. Det andet Spørgsmaal, der i mine Tanker er meget tvivlsomt, er det, der nys blev reist om Betydningen af en provisorisk Lov. Som denne Lov er fremkommen, er det jo aabenbart, hvad der ogsaa følger af Lovens Charakter, at den er at betragte ikke som en vedvarende, men som en midlertidig Lov. Det er fra dette Synspunkt, at den høitærede Justitsminister sandsynligviis har antaget det som tilstrækkeligt at meddele Loven til Underretning, og ved Siden deraf optage som vedvarende i den endelige Lov visse Bestemmelser, der fandtes i

den provisoriske Lov; thi Bestemmelserne i § 12 og følgende Paragrapher ligne i deres Hovedindhold jo de Bestemmelser, som fandtes i den provisoriske Lov. Nu veed jeg meget vel, at, naar man vil være overmaade streng, saa kan man sige, at Forelæggelse maa fordres med Hensyn til en provisorisk Lov, hvad enten den er midlertidig eller vedvarende, og at saaledes begge disse Love skulde have været forelagte; men det er en temmelig besværlig Fremgangsmaade, som maaskee ikke udkræves, naar netop Lovens Charakter er af den Natur. Det er jo klart, at der ikke kan være Tale om noget virkeligt Misbrug; thi, naar Loven meddeles, vil det jo staae i ethvert Medlems Magt at give den en indirecte Kritik ved selv at indbringe Loven og derefter faae den forkastet. Med Hensyn til Sagens Realitet skal jeg tillade mig at bemærke, at der nys blev fremsagt, at den sande Frihedsfølelse kræver en langsom, men sikker Fremgangsmaade; men denne Frihedsfølelse er der netop blevet taget Hensyn til i denne Lov; thi her bliver ikke givet de almindelige Bestemmelser, der gribe ind i enhver enkelt Communes Forhold, men det overlades til de enkelte Communer at vedtage de særlige Love, som de finde rigtige. Det er ganske vist at agte Frihedsfølelsen paa den rette Maade, at lade Fremgangsmaaden være langsom, men sikker, og i saa Henseende tror jeg, at Loven fuldstændig opfylder det Ønske, der er udtaalt. Hvad nu det Spørgsmaal angaaer, som er reist af den sidste ærede Taler, foruden af flere Andre, om Sundhedscommissionen har benyttet sin Stilling til at tage andre Bestemmelser end dem, der krævedes af de væbliffelige Forhold, da maa jeg dog, netop med Hensyn til, hvad der blev frem-